

Moja škola

Vrijeme prolazi, a mi poput pustih prolaznika, životnih putnika, slijepo pratimo njegove stope u pijesku. Vrijeme prolazi i uprkos svim ljudskim čarolijama, čini se da se ipak ne može zaustaviti mašinama niti magičnim željama. Prolazi, možda brže nego smo se nadali, ali nas upravo to pokreće da svaki trenutak iskoristimo kao da je posljednji.

Srednja škola označila je vrlo značajan period mog života. Ulaskom u ovaj mistični svijet, dobila sam odgovore na mnogobrojna pitanja koja sam imala, otkrila prave vrijednosti postojanja, pronašla se u važnim životnim prekretnicama i stvorila nezaboravne uspomene. Vrijeme koje smo proveli u dinamičnom putovanju našeg školovanja prožeto je lekcijama koje smo trebali iskusiti da bismo ih razumjeli, prijateljstvima koja smo vješto kreirali svakodneвно, ljubavlju kojoj smo pružili šansu, znanjem koje smo prikupili i hrabrim razvijanjem našeg karaktera, identiteta, ideja, interesa i budućnosti. Ova škola, prekrasno mjesto kojim smo koračali prethodne četiri godine, postala je naša sigurna luka. Mjesto u kojem se cijeni iskrenost, poštuju tuđa uvjerenja, mišljenja i privatnost, sjedinjuju različite individue i njeguju dobrotu i brižnost je ono kakvom svaka druga škola treba težiti. Sigurna sam da ćemo se jednog dana, u toploti i udobnosti vlastitog doma, prisjetiti uspomena koje smo stvorili boravkom u njoj. Prisjetit ćemo se porodice koju smo formirali, kako sa prijateljima i vršnjacima, tako i sa profesorima koji su činili veliki dio našeg odrastanja. Prisjetit ćemo se veselih i dugih časova, nevoljkih ispitivanja i uzbudljive avanture. Sa osmijehom ćemo shvatiti da bismo, uz magičnu priliku vraćanja u prošlost, sve isto ponovili i odabrali istu školu. Bila je prvenstveno neophodan put prema našem cilju, ali se ispostavila i kao zvijezda vodilja bez koje ne bismo pronašli vlastito svjetlo. Ljudi maturante povezuju s pojmom rastanka. Uz dužno poštovanje prema njima i njihovim istomišljenicima, dajem si za pravo drugačiju perspektivu. Svemu dođe kraj i ovo jeste završetak jednog poglavlja života, zadnja destinacija važnog putovanja i djelimični kraj odrastanja, jer čovjek raste uvijek. Međutim, došla sam do saznanja da se ljudi zapravo nikad ne rastanu, koliko god čudno to zvučalo. Živi su, čak i onda kad se njihova tijela nađu duboko pod zemljom. U nama su, čak i kad su kilometrima daleko. Volimo ih, čak i ako možda oni ne vole nas. Ljudi žive u tuđim uspomnama, sjećanjima i srcima. Upravo iz tog razloga ne želim da se oprostim, jer bi to bila laž. Divni

ljudi koje smo upoznali i čijem prisustvu smo se nekad radovali će uvijek biti uz nas, bili oni fizički prisutni ili ne. Ne vjerujem i nikad nisam vjerovala u onu: „Daleko od očiju, daleko od srca.“ Ono što je u srcu je vječno, bilo to nama pred očima svakodnevno ili ne. I bez obzira na kojem se putu našla, čuvam ove uspomene na prethodne godine, držim sjećanja čvrsto da ih vrijeme ne otme i volim, jer ništa drugo ne bi imalo smisla bez toga.

Vrijeme prolazi i žurno se izvlači iz naših ruku. Činjenica je da će uvijek prolaziti, sve do trenutka našeg nestanka. Ako već prolazi, onda barem čuvajmo uspomene i sjećanja na drage ljude koje smo stekli u ovom okruženju.

Habibović Lamija, IV3